

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. W. Albarda, G. J. van den Broek, C. H. Douwes Dekker,
J. Gratama, G. D. Jordens, V. J. P. de Blocq van Kuffeler.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.
De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagnmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Stille Socialisten.

Recht voor Allen spelen
In een luie stoel
Aan elkaar vertellen
Staat: beroerde boel,
.....

Een versje met dezen aanhef is te vinden in den Delftschen Studenten-almanak voor 1897. „Studenten politiek” staat er boven. Daar hebben we niet tegen. Enkel: waarom niet een titel gezocht, die méér leden der burgerklasse omvat. Want wel zullen weinigen het even schaamteloos in hun officieel orgaan erkennen, dat zóó hun politiek is, maar zij veranderen daarmee de zaken niet. Zoomin als met op een verschil van inzicht tusschen zich en die klassegenooten te wijzen, die ook in naam conservatief blijven. Stille socialisten — socialisten willen zij graag heeten en stil zijn zij in-der-daad — maken aanspraak op dien naam, omdat ze meegaan met de socialistische kritiek op de burgermaatschappij. Gingen ze mee met en hielpen zij dus maken de socialistische beweging, ze zouden niet stil zijn, en waren niet gedwongen een bepaald woordje in hun naam te dulden, dat dezen een innerlijken tegenspraak geeft. Maar dat laten zij wel. Ze zorgen er best voor het bij een verschil van inzicht te doen blijven. Scheiden zij zich in hun denken van de burgerklasse af, in hun doen richten zij zich liever naar haar voorbeeld, dan naar het proletarische. Gezwegen van de theorie — de praktijk van het leven verstaan de burgers beter, vinden zij.

Wel is er vaak smalend gelachen om socialisten, die in het debat aan burgerlijke geleerden hunne levenswijze voorhielden, als verklaring van verschil in meening, zeggende: „uw positie in de maatschappij, de belangen uwer klasse, maken dat gij anders ziet dan wij,” maar doet zich inzake stille socialisten niet een ongelooflijker verschijnsel voor? Spreekt de gehechtheid aan hun klasse niet sterker uit menschen die, haar vonnis hebbende gelezen en geteekend, toch haar trouw blijven, dan ze behoefde te wezen om anderen te beletten dit vonnis te verstaan? Is het geen vreemder verschijnsel: menschen die niet leven kunnen naar hun leer, dan: die niet leeren kunnen om hun leven. Vaster schijnt ons de stelling: ieder zal leven met de klasse die hij houdt voor de draagster der waarheid, dan deze tweede: ieder kan de waarheid vinden onafhankelijk van de klasse waarin hij leeft. Vaster gelooven we in de kracht der menschen om te leven naar de regelen die het verstand hen stelt, dan in hun bekwaamheid het verstand verder te doen zien dan het belang. Zoo moeilijk valt het ons te erkennen dat eerlijke menschen zouden kunnen handelen in strijd met hun ideeën, dat we liever dan hen voor te kwader trouw te houden, onze stille socialisten indeelen bij degenen die het socialisme niet verstaan — en daarom niet naar vermogen dienen.

Is het noodig, om een goed socialist te zijn, vragen zij, dat men dag en nacht propageert, zijn zaken doet verloop en zich de kans beneemt ooit een beklante affaire te krijgen, leeft op een houten vloer van spek en Delftsche olie, derde klas reist en zijn vrouw de pot's laat leegen?

Is dat allemaal noodig? Mag men niet leven in een net interieur, goed gevoed en goed gediend, een kaartje leggend op zijn tijd en zonder meetings te bezoeken waar men toch niets wijzer wordt of zich aan te sluiten bij een partij die maar eenzijdig maakt? En voor het tegendeel staan zij in met hun persoon. Zie hen; zij stellen zich

niet aan; zij eten, trouwen, drinken en slapen gelijk hun radikale neven en liberale broeders; zij zien dat men katholiek, liberaal, christelijk-historisch en veel andere dingen wezen kan zonder in zijn gewone bezigheden te zeer te worden gestoord; dat men anarchist kan zijn en toch het bommen gooien nalaten. Waarom niet socialist op dezelfde manier. Waarom zou een ernstig en nadenkend man, overtuigd van de juistheid der socialistische leer, niet socialist kunnen wezen en toch zijn zaakje blijven drijven, in koffie, in geneeskunst, in een ander artikel. Als hij het er nu toch maar mee ééns is dat de arbeider bestolen wordt en de bezitter hem besteelt, dat er gebrek is én overproduktie, te lange arbeid én werkeloosheid, en dat buitendien (summum van wetenschappelijkheid!) de ontwikkeling der maatschappij de komst eener socialistische gemeenschap noodzakelijk maakt, er niet voor terugschrikt desgevraagd zijn opinie in gezelschap te zeggen en bij zijn vrienden als een rooie bekend te staan, wat kan men dan bij God nog meer van hem verlangen?

Moet soms de heele wereld mée gaan schreeuwen? Hij houdt niet van lawaai. Hij is er op gesteld fatsoenlijk man te blijven. Levenmakers zijn er al genoeg; zeg rond uit aan ieder die het weten wil hoe je denkt over de dingen, dat is niet anders dan fair, maar zeg er eerlijk bij dat je 't land hebt aan de herrie, aan al dat gescheld en gesputter; zeg dat je gelooft dat de socialisten, gooien de naar andermans glazen, wel eens hun eigen konden treffen; dan zeg je nog een grap op den koop toe.

Dat is het socialisme beschouwd van burgerlijk standpunt. Dat is meteen de scherpste illustratie van den klassenstrijd. Hier komt het fraaist uit de invloed dien de klasse uitoefent op het individu. De bourgeois hoewel overtuigd van de juistheid der leer, blijft bourgeois. Blijft, zoo hij waar er gestemd moet worden socialist is, waar er gegeten wordt burger. Zooveel behoeften dankt hij aan zijn klasse, dat hij, de ontwikkelde, voor de beweging minder waard is dan de proletariër die nauw lezen kan en schrijven. Zijn intellekt was een beetje uit den band gesprongen, had een poginkje gedaan den baas voortaan te spelen; vruchteloos; strijden en honger lijden voor het socialisme zal niet hij, maar de ongeschoolde loonarbeider; als die niet anders, niet meer kan, zal hij door 't werk te staken de beweging helpen maken. De beweging, waaraan de stille socialist niet mee doet omdat ze in eerste geding hem zijn lekkere leventje kost, en in laatste geding aan al dergelijke lekkere leventjes een einde wil maken.

Neen, de beweging is hem allerminst sympathiek. Een tegenhanger van de leer. Hier alles af, korrekt, duidelijk, daar een warboel van heb-je-welste. Leest hij over socialisme, dan kan hij den tijd eens een beetje vergeten en is het dan geen lust den boel zoo lekker in elkander te zien passen, net of het al klaar is? Maar kijkt hij naar de beweging, dan ziet hij twistende vergaderingen en onbezette zalen, tabakswalm en open-lucht meetings in den regen, dan is zijn kale, eenige troost te kunnen denken aan den tijd, te kunnen begrijpen dat het wel eens beter worden zal. Maar ondertusschen trekt — de staathuishoudkunde van minister Pierson trok heelemaal niet — de luie stoel, trekt terug naar de burger-omgeving. Daar is het nog zoo kwaad niet. De luie stoel trekt niet alleen. Weest er van verzekerd: de stille-socialist-in-spe wordt verliefd. Verliefd op een meisje van zijn stand. Om te trouwen is geld noodig, en om geld te verdienen een burger betrekking. Na de vrouw komen de kinders en na de kinders de eierzucht. De beweging is onsympathiek.

Zoo is het burgermannetje door zijn hoofdje aan het

schrikken gebracht, haast op hol geslagen naar het socialisme, door maag en hart weer tot de orde gebracht. Hij had, de leer omhelzende, ook niet aan de beweging gedacht. En was de leer goed voor zijn hersens, de beweging niet zoo voor zijn persoon. Hij nam, gelijk het past aan een verstandig mensch, zooveel van het socialisme als hij ervan gebruiken kon. Zijn hoofd wilde kennis, zijn hart verheffing, en zijn fantasie een beeld; dit alles schonk de leer hem; zijn lichaam wenschte gemak; dat kon de beweging hem onmogelijk geven. Zoo koos hij de leer en verwierp de beweging. En werd, wat hij bij alle heiligheid niet wou, weer het burgermeneertje van vroeger.

SEPTEMBER '98.

L.

POLEMIEK.

Verdient onze Almanak geen betere bespreking dan die van Y?

Hoewel nauwelijks herstellende van m'n laatste ziekte wil ik mijn beetje herwonnen kracht toch besteden aan eenige opmerkingen over Y's geschrijf. 1°. Om Y mijn afkeuring te uiten. 2°. Om een mogelijk door Y verwekt misverstand tegen te gaan. (Uit naam van P. die mij dit toestond).

Dat Y uit het Mengelwerk wil hooren een vol koor, begrijp ik volkomen, wil hij met mij. Niewaar, een studenten-almanak, zooveel verscheiden-gebekte vogels en allen willen we ze hooren.

Als er over het Mengelwerk een studentikoze, kroegjoolachtige tint had gelegen, dan was een toon zooals mij klinkt uit Y's stuk, mits wat gecultiveerder, op z'n plaats geweest. Mij komt het voor dat Y weinig gevoeld heeft van de diepte, die er ligt in „Eros”, weinig heeft gezien van die mooie lijn die deze verzen-krans volgt. Of is daar heusche waardeering bij Y, die nauwelijks zijn gewild, moppigen toon onderbreekt als hij tot Eros genaderd is.

Als iemand wil schrijven (ik zeg niet „kritiseeren”) over een Mengelwerk als het onze, dan moet hij, komende tot het zeer-na-aan-kunst-ervante, met waardeering dit precieuz betasten — of zich verwijderen en zwijgen.

Moeten wij niet allen den gever van Eros danken voor het afstand-doen van iets heel liefs, heel intiems van hemzelf aan den almanak, die óók komt in handen van corps-schoelje en machine-nabootsingen.

Ik kan jeugd anders waardeeren en mocht ik thans, dan zou ik onder ontvankelijken hun vage appreciatie willen brengen in strenge lijnen, hun bewondering opheffen tot eene, die bewuster zou zijn.

Die pedante toon van Y heeft me het heele stuk door gehinderd. 't Is alsof hij, staande ver boven het geleverde, de schrijvers mag beschouwen als aardige dilettantjes (Sturm und Drang; dat gevoel heb ik ook gehad; daar is er eentje die enz).

Zoo in het begin al dadelijk sprekende over „eentje die droomt en praat over 't jaar dat sterven gaat”; met een „geestigheid” wil Y sluiten en zegt: „Ja, dat ken ik ook dat gevoel, wanneer had ik 't ook weer?...” Rol je dus maar op. M....r met je afgezaagd geleuter — of stoor je niet aan Y die 't publiek wil amuseeren en kijk mij aan, ziet ik wil je m'n ferme hand geven, want jij ben meer dan van goeden wil.

En jij, Y, wil je soms weten „wanneer je dat gevoel had”? Och ik wil je wel helpen, 't zal met Ouwejaar geweest zijn. Maar, toe vraag dergelijke dingen dan voortaan in een particulier gesprek en niet als je een Mengelwerk waardeeren moest.

Die mop op die omgekeerde W voor 'n M is erg flauw, vin je zelf niet, lees 'm nog is.

Had die man die volgens jou met z'n keel schraapt maar alleen gelaten, hij is niet gediend van 'n Y die zulke besprekingen fokt. 't Is zoo wreed als Y daar blasé — satisfait aankomt met z'n „alte Geschichte”; ik sta hier voor te intense smart om zoo'n banale opmerking te dulden.

Denkt Y heusch dat een groeiend dichter, zooals G. A. voor mij is, aan „idyllisch gepeuter van tevreden landlieden” zal gedacht hebben? 't Is voor mij onbegrijpelijk dat gedichten worden, doordat een dichter zegt: jullie hebben het verkeerd gedaan, geef mij even pen en inkt, dan zal ik in een sonnet gaan zeggen hoe 't eigenlijk wél moet.

Hierbij zal ik het laten tenzij Y mocht komen beweren dat zijn stuk tòch apprecieerend was, en hij serieus, niet banaal. Geeft hij niet thuis dan zal ik 'm omver-loopen zoodra ik 'm tegenkom.

Nu nog afrekenen met dat mogelijk-verwekte misverstand. Y heeft de twee gedichten van P (elk toch ten overvloede afzonderlijk onderteekend) met elkaar in het nauwste verband gebracht. Indien in de plaats van het woord geven (aan mij) had gestaan krijgen dan was het gezochte verband absoluut onmogelijk geweest. Ik verklaar de dwaling echter in hoofdzaak hierdoor, dat Y-zelf een zeer breed algemeen begrip van „liefde” heeft en liefde voor een boek, voor een vrouw, voor een bloem, voor de zon, voor een overtuiging enz. allen te-samen tot een Eenheid heeft verbonden. In dit geval is zijn fout geweest dat hij dit generaliseerend, zeer individueel, begrip bij iedereen veronderstelde.

Alle lezers van P's gedichten („Wordt liefde, lijden?” en „Roode Vaan”), behalve Y, zullen die twee geheel los van elkaar hebben gevoeld. Alleen tot hen, die door Y eenig verband zijn gaan zien, was dus deze opmerking.

Om het vreemde, gewrongene van dit verband te laten zien echter nog dit:

Als er liefde is geboren tusschen een man en een vrouw dan is er gelijktijdig ontstaan, geluk. En met het groeien der liefde rijst hooger het geluk. Liefde wijlende aan Leven's Bron gaf dit geluk, gaf aldoor meer . . . zou 't máátloos geven dan ineens gaan schrijven als vloeiend vuur? Die vraag stond er in P's gedicht en volgend na zijn beeld, dunkt mij zou 't woord „krijgen” in dit gedicht toch niet goed zijn.

En hiernaast stel ik dit: Socialisme (dit doelend op „Roode Vaan”) is ook een liefde die bij haar geboorte geluk met zich draagt; maar Y, dit is ànder geluk. Een sterke hoop, een wis vertrouwen gaan hier hand in hand met een nooit-onderbroken strijd, een fel, verwoed gevecht tegen omgeving en maatschappij: een opeenstapeling van individueel leed. En dit samengaan is ononderbroken van de geboorte af aan; dit leed komt niet, kàn niet plotseling komen, als het socialisme (als liefde) in je den vol-groei heeft bereikt.

Weet gij niet, Y, dat het hecht gefundeerd geloof blijft, steeds blijft waar de socialisme-liefde is en dus daar nóóit de vraag kan rijzen: Wordt liefde lijden?

TH. VAN DER WAERDEN.

Leiden en de Jonge Gids.

Dat ik den heer L. nogmaals beantwoord, is vooral om iets uit mijn vorig schrijven te verbeteren. Het is mij gebleken dat werkelijk indertijd een soc. blad (waarsch. Recht voor Allen, wat nog verschil maakt) op de leestafel heeft gelegen en toen herhaaldelijk is vernietigd, echter naar mij verzekerd is, door één (invloedrijk) persoon en ter sluiks. Misschien heeft op een examenpartij wel eens verbranding plaats gehad, doch mij is daarvan, na 4, 5 jaar niets ter oore gekomen. Ik schreef dit niet eer, omdat ik het feit van zeer ondergeschikte beteekenis acht en ik bovendien meen reeds aangetoond te hebben, dat ook de door den heer L. genoemde feiten geen aanleiding kunnen geven tot zijn generaliseerende conclusies.

Aan de, mij natuurlijk bekende, aanhalingen uit aanvraag en klachtenboek hecht ik niet de minste waarde: wat de tegenzin van een paar menschen in de Jonge Gids kan bewijzen omtrent de beweerd-ploertige houding van een corps tegenover dit tijdschrift.

Betreffende geëncrimineerde uitdrukkingen zou ik op mijn beurt den heer L. willen vragen of hij dan heusch dergelijke overdreven termen voor strict bedoeld aanziet?

Een feit tegenover feiten: op de verleden week gehouden kroegvergadering, waar slechts zeer weinigen waren uit de democratische corpspartij, is op advies der commissie van beheer besloten de „Jonge Gids” niet af te schaffen met 45 tegen 22 stemmen.

Mijn protesteeren vloeit niet voort uit ingenomenheid met Leidsche toestanden, maar geschiedt omdat ik, bij de zeer vele goedwillenden hier, niet wensch, dat de geest van een paar schetteraars en fuiftypes voor die van ons corps wordt aangezien.

J. A. N. KNUTTTEL.

Weekverslag.

Een goed student is een goed vaderlander, een goed wereldburger, een uitgelezen cosmopoliet. Daar blijft 't corps aan ondergeschikt. Is 't land in gevaar, hij verlaat haastiglijk z'n corps, zijn haard, en snelt te wapen. Zal de wereld vergaan, hij rent naar de pool om zoo noodig met vaste hand de richting van de aardas te wijzigen;

schijnt de maan buiten de aarde, hij wordt melancholiek en dicht verzen haar ter eer en schittert de zon, opgeruimd haalt hij een parasol om de dagvorstin een grooter oppervlakte ter beschijning aan te bieden, dan de omvang van z'n hoofddekseel pleegt op te leveren.

En op dit pad der deugd voortgaande, komt er een circulaire van den Czaar aller Russen, hij spoedt zich kroegwaarts om met sierlijke beweging van de rechterhand zijn naam onder dezelve te deponeren.

Zie, m'n oog verduistert door tranen (ze zijn als alle tranen zilt), m'n hand beeft van ontroering en m'n hart klopt van vreugde, dan weer tintelt m'n oog van blijdschap en beeft m'n hart, terwijl m'n hand klopt en zoo kunnen nog wel combinaties van kloppen, beven, tintelen en zoo gemaakt worden, in verband met respectieve lichaamsdeelen, die m'n hooge serene vreugde uitdrukken.

Ziet, talloze Nederlanders geven gehoor aan den stem van den grooten heerscher, den opperbevelhebber van 't grootste leger der wereld, die, uit innerlijken drang, zooals uit de krant blijkt, z'n minister andere ministers laat schrijven: „Excellentie, ik heb de eer namens m'n keizerlijken gebied, den allerhoogsten keizer aller Russen u voor te stellen.....”

De heele beschaafde wereld in stomme verbazing. Hoe is 't mogelijk: de man die regeert in en met Siberië, die maar half op z'n stoel zit, omdat ie bang is er een bom onder te zullen vinden, die te midden van zijn trouwe en aanhankelijke onderdanen rondreist in een gepantseerde trein als drie of vier dagen te voren de baan door militairen is afgezet en er geen trein heeft gereden, de man die regeert met, van, door, langs, over, op, naast en onder militairen, die man, je kunt wel zeggen, die god doet vredesvoorstellen, voorstellen tot geleidelijke vermindering van legercorpsen... 't idee is niet van deze wereld!

En dan: op onzen dierbaren geboortegrond zal naar alle waarschijnlijkheid deze idee tot rijpheid komen, zeg niet utopie, verban van u de gedachte dat andere ministers en staatslieden zich met die morrepijperij misschien niet zouden willen ophouden, maar juich, juich dat Nederland van alle landen, dat 't Nederlandsche volk onder alle natiën is uitverkoren de beraadslagers over de denkbeelden te mogen herbergen, hun gastvrijheid te kunnen verleen en hen door Nederlandsche lucht in staat te stellen door middel van hun spraakorganen de ideeën te bespreken en toe te juichen.

Wat beteekenen hierbij Senaatsverkiezingen of Almanak-kritieken, wat tekenoefeningen of examens B of C, wat scheeve P. S.-toestanden of wat S. P.-uitbreiding of zelfs tariefverlaging.

Immers niets, 't is heiligschennis ze op één bladzijde, ze in 't zelfde nummer van dit blad met elkaar te noemen.

Gaat, gij allen gaat naar de Sociëteit Phoenix of waar de circulaire is ter teekening gelegd en zet uwe handteekeningen met devoot handgebaar, in vrome gedachten verdiept.

Laat alle nevedgedachte u ontvlieden, biedt weerstand en huiver wanneer 't denkbeeld in u mocht opkomen dat Duitschland's keizer en Rusland's heerscher aardig met elkaar aan 't wedijveren zouden zijn en malkander vliegen af zouden vangen, bedenk dat keizers en heerschers, noch met vliegen noch vlooiën, of welk onrein gediert' ook, behept zijn dat het dus tot de onmogelijkheden behoort die beestjens elkaar af te vangen en draag als 't moet uw penningske bij, om den vertegenwoordigers van alle rijken een luisterrijke ontvangst te bereiden, een penningske dat ge allicht op 't verminderde tarief der Sociëteit Phoenix zult kunnen uitsparen.

R.

INDOLOGISCH STUDENTENCORPS.

Het was een alleszins brutale waag van de Almanak-redactie om afgaande op enkele feiten als de merkbare invloed, uitgeoefend door 't Studenten-Tijdschrift „In den Nevel” en later 't Studenten-Weekblad, merkbaar door de oprichting van disputen en 't kennis nemen van de vele tijdfragen, zoodat de réalistische praatjes over fuifpartijen en Haagsche en Amsterdamsche avonturen meer en meer plaats maakten voor meer dieper en ernstiger debat, de toestanden rijp genoeg te achten en aan te durven komen zetten met een bourgeois-literair blijspel op den dag van de almanak-uitreiking. Dat zij hierbij nog eenigszins schroomvallig optrad en zeer terecht nog wijfelde aan de juistheid harer zienswijze, verklaart ons 't feit, dat aan onzen geachten poëet en eere-lid der redactie, het genoeg te beurt viel, de toeschouwers alvorens 't scherm opging, in een cataclisme van studenticositeit, te prepareren voor

wat ten tooneele opgevoerd zou worden, want iemand onbekend met de verhoudingen en types onzer hooge poëeten en prozaschrijvers, zou 't tooneelstuk niet bekoren door zijne onbegrijpelijkheid. Aan de opvoering zelf haperde te oordeelen aan 't weinige succes, dat 't te beurt viel, vrij veel, hoewel enkele passages vrij goed in toon en harmonie werden afgespeeld. — Van Hall, 't goedmoedige lange jassigge type, was natuurlijk de held van den avond, en bleef goed in zijne rol, hoewel 't tooneelstuk zelf hem om zijne beknoptheid te weinig tijd gunde om zijne capaciteiten in eigenaardigheden te doen uitkomen. Dit laatste kan ook gezegd worden van Willem Kloos en van Deyssel, wier persoonlijkheden schijnbaar buiten de gevoelsfeer van HH. toeschouwers stonden, Gorter was net en heurig, Heijermans druk en socialistisch dweeperig.

't Slot was eene apotheose met de bekende minbâr van waaruit de heer Van Lissa (H. Heijermans) nogmaals de menigte 't mooie deed zien, van 't zich behelpen met 't geen, waarmee men zich behelpen moest.

Teruggekomen en ontdaan van allerlei grimeersel, namen de redacteuren hunne plaatsen aan de lange tafel in, waar hun de eer te beurt viel, vijf onzer hoogleraren te zien aanzitten, terwijl de heer Waltman, niettegenstaande zijn eerste weigering toch ook gekomen was. En toen volgde eene serie van officieele speechen, de een al keuriger dan de andere, volgens velen al vervelender en vervelender, totdat de heer Bowles ontroerd door de levendigheid der lampionnen, kaarsen, wijnen en geestes-kleuren in extaze raakte over de in Delft heerschende prachtige vrijheidsgeest en hun uitwerksels. Ongelukkiger wijze drukte hij zich alles behalve helder en juist uit en was zijne speech een gewoon paskwil, vergeleken bij wat de Delftsche hoog artistieke studentengeest iemand vermag te bezielen, en had hij volgens velen de onhandigheid om zich en heel de jeugd in Delft „rood” te noemen, welk woord bij HH. professoren en enkele aanzittende groote verontwaardiging wekte. Direct na zijne rede werd 't Wilhelmus van Nassouwen geneuried, waarna de heer Bock op tafel sprong en in een zeer royalistische speech ons allen dwong om kleur te bekennen. Zij, die nog wat voelden voor 't koningschap moesten de glazen ledigen en 't „Wilhelmus” aanheffen. En zoo gebeurde 't, dat de helft in de zaal bleef zitten, tot groote verontwaardiging van vele door-kneede royalisten. De geestdrift was ontzettend en 't zou tot daadwerkelijkheid zijn gekomen, indien de heer Van Lissa, de heer Swart en Prof. van Hasselt zich niet tot verzoeners hadden opgeworpen.

't Officieele gedeelte werd gesloten en compagnie gehost over stoelen en tafels. Daarna een golvengedruisch van heftige debatten, eindigend met Rlabak's uitlegging van 't Aboeisme: „Aboe de nester van de kroegsufferij, was voor den drommel geen nestor, maar eene Nes-Rever, die velen weet te bekoren.”

Gedurende 't officieele gedeelte zong Van Dongen nog in eene extaze van kloekheid „En we hebben geen zorgen we hebben plezier enz.” terwijl de heer Volmering ons trakteerde op wat violmuziek.

Het officieuse gedeelte duurde niet lang. Velen hadden zich gedurende 't officieele vrij wel zitten vervelen zooals blijkt uit de speech van Tissot, die zich onvoldaan voelde en zijn deemoed uitsprak over den lammeligendigen geest in 't Indologisch Studentencorps.

Ik voor mij heb dien avond geleefd als zelden hier in Delft en velen met mij, voor wie deze avond in hare zuivere prachtige witheid van onbevleete halfrijpe jongelings-uiting zal blijven een van de licht en staarpunten in 't verleden.

Het feit, dat wij dezen avond durven critiseeren en wij haar durven beschouwen als een belichaamd tijd, pleit voor de schoonheid van die uren.

De lezing in de I. V. van Dr. Kernkamp over de „Amsterdamsche patriciërs in de XVIIde eeuw”, was meer van geschiedkundigen dan van tendencieusen aard, en heeft alleen belang voor degenen die zich een ruimer gezichts-kring wenschen te verschaffen omtrent 't karakter en den geest onzer energieke voorvaderen, die mannen van de daad waren, in tegenstelling met de hedendaagsche voor-zichtige in effectenstikkende Amsterdammers.

Inhoud der Studenten-weekbladen.

Propria Cures.

Dit nummer begint met een overzicht van de rede van Prof. Dr. C. Winkler: Over de wijze waarop men den bouw en de verrichtingen van het centrale zenuwstelsel

onderzocht. Van zuiver medisch belang. Onder Wijsbegeerte staat een kleine verhandeling over 't begrip grens en oneindigheid; dit stukje is een (op dat oogenblik gemeente) sterke basis, waar de schrijver voortbouwend hoopt de waarheid te benaderen, indien die basis tenminste de ware en absoluut hechte blijkt te zijn. Verder een stuk over voorstellen de Flines, waarin duidelijk de houding van Propria Cures blijkt namelijk: de faculteits-organisatie te bevorderen en daartoe op te wekken.

Onder Socialisme: Frank van der Goes, door Is Querido, waarin van de krachtige argumenteering (?) der groote welbespraaktheid van Querido wel wat te hoog wordt opgegeven en dat eindigt met deze goede zin: „het (boekje) heeft het leven en de schemering van 't licht der nieuwe tijden in zich, het draagt mee het rytme van het krachtig opkomend klassenbewegen; het juicht zoo van weten van verzekerd zijn, van gelooven en van een toekomstende glorie, en zoo iets is op zich zelf een rijk bezit.”

Verder bespreking, even, van 't Ghetto door Heijermans. Schrijver zegt terecht: „Het verzuiverd weten en gevoelen dat het deel is van de klasse die bewust de toekomst tegemoet gaat waar ze de overwinning weet, is rustiger en vooral steviger onderlegd dan de vaagheden die hier Rafaël ten tooneele voert.” Maar toch is 't stuk goed want „voor die haar voelen is 't aangezegde toch een blijdschap.”

Dan een polemiëk, tooneel en eindelijk in bespreking van: Dichters van dezen tijd een mooi, heftig uitvaren tegen Mr. J. W. van Hall, den ouden pruikebol, aan wiens duffe handen Kloos (vroeger) geen zijner verzen wou toevertrouwen, „den ijdel man” met zijn „glimlach van verwaande verzekering van een onpartijdigheid, die voor den kenner lamelendige gevoelloosheid is.”

Minerva.

Begint met een praatje over Juristen, kalme aanmerkingtjes. Vervolg University Extension, waarin met beschaafde, beleefde, sierlijke termen beweerd wordt dat „staatssubsidie voor een zaak van zoo twijfelachtig nut (H. E.) ten eenemale verwerpelijk is en dat een potige, hard-ware zin van H. Mercier, uit sociale schetsen, schrijver als „een wanklank tegemoet komt.”

Geen Geld. Prulletje voor bladvulling, vol mopjes in studenten termen. Vervelend vervolg. Bijdragen tot een kalender, met hier en daar lezenswaardige eigenaardigheden. 't Vervolg van H. S. T.: De avond: is leuk weg geschreven en heel wat beter dan de gewone soep.

Verder. Een moeilijke tijd voor Vinduct, beschrijving van de toestand van 1868 in het „Groningsch Corps” en de strijd tusschen democraten en aristocraten in de Senaat. Volgt tooneel met de opvoering van Rheingold te Amsterdam; dan een zeurig geleuter over kunst in 't stukje: „Voor de kunst”, en verslag van 'n fuif van 't genre Spaansch Amerikaansch oorlog spelend in een Leidsche straat (bij de oude Minerva redactie wel bekend, zelfs 't motief tot discussie geweest met Grieks-onderlegde heeren!) Ingezonden. Bladvulling (Hatelijkheid soms?) Weekverslagen en verder half en heel studentikoos aanstellerig gezeur.

Vox Studiosorum.

Jammer, dat de wereldloop geen week terugspringt. Dan kon de toch-zoo-goed-willende en ijverige verslaggever tenminste iets zeggen van de Vox; en al bestond dat iets dan ook uit de zeer verwikkelde en verschrikte weergeving van de huivering-wekkende, groteske, nonsensikale van groote-frasen-rommelende ideeën verkondigd in vizioen en spoken (prachtig span), de verslaggever zou, zoo hij er tijd en lust toe gevoelde om al die wanhopig-verwikkelde draden te ontwarren, tenminste een zeer stellig negatieve waarde kunnen constateeren in de moreele verdienste van de Vox.

Maar nu? Op nul teruggekomen, lijkt het blad niets, is het niets en pretendeert het niets.

Dit is een beroerd feit voor meergemelden verslaggever, die nu maar zoo lang mogelijk kouwt op de zoetige belachelijkheidsjes van fraaie beelden als: „van de tijd, die met zijnen tand (onverslijtbaar blijkbaar) overal de verhevenheden afknaagt, de hoekigheden en ribbetjes vergeten, die er zich nog op ons studenten-lichaam bevinden?” Mooi hè, prachtig hè, die afgekloven, weggevreten ribbetjes in een studenten bodie! En dat met zoo'n eeuwen oude tand. Br!!...

Dit moois staat in het hoofdartikel, dat verder nog zwanger gaat van dit schoons: een kleed met gaten, dat op een ouden muur gelijkt, zoo sprekend, dat van buiten iedereen het voor een echten muur houdt en dus „dien weg wil hebben.” Verder zijn er slechts eeuwige studenten, want „zij die binnen den muur (die reeds lang geslecht is!) waren, zijn gebleven op denzelfden plaats, en zij zijn er niet uitgegaan.” Och, och, dat domme Holland, dat maar

niet zwijgen kan, en niet leeren wil de eenvoudigste beginselen van de groote tegenwoordige schrijvers!

Ds. A. S. Talma in de Algemeene Debating-Club is een kalm verslag, en steekt droog af bij het nog-al-leuke stukje: „Minerva en haar Uilen.” Verder niets belangrijks.

J. G.

Berichten en mededeelingen.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Senaatsverkiezingen. Gekozen als Commissarissen van den Senaat:

W. M. TIMMERMAN THIJSEN, 131 stemmen,
C. P. KESPER, 107 stemmen,
uitgebracht 388 stemmen.

Stemmingen voor Verificateurs.

Gekozen zijn: F. A. BRANDT.
TH. VAN DER WAERDEN.
J. C. CANTERS.

SOCIETEIT PHOENIX.

Officieele billard- en officieus Whistconours, Vrijdag 24 Februari; Courantenverbranding Vrijdag 3 Maart.

Op de onlangs gehouden vergadering werd besloten tot het houden van een kroegbal.

Verder werd o. a. aangeschaft de „Jonge Gids” en niet te vergeten „de Nederlander.”

Odin.

Heden (Donderdag)avond te half acht in 't lokaal aan de Molslaan, Worstelwedstrijd voor Leden.

Debating-Club.

3e Huishoudelijke Vergadering Woensdag 1 Maart, op de leeszaal der S. P. Verdediger de heer C. F. Loke.

1. Het is twijfelachtig of de drie Gebrs. Hoogerhuis de daders zijn van den inbraak, welke hunne veroordeeling tengevolge had.

2. De justitie heeft de mogelijkheid tot het verkrijgen van opheldering, die zich heet voorgedaan, afgesneden.

3. Indien herziening plaats heeft is dat te danken aan de volksbeweging.

4. Studenten die uit onverschilligheid of tegenzin nalaten zich aan te sluiten bij deze volksbeweging, bewijzen, het belang dat de menschheid in 't algemeen heeft bij het aan het licht brengen der waarheid, achter te stellen bij het belang dat hunne bourgeois-klasse heeft, of meent te hebben, bij de handhaving van het in naam harer regeering gesproken recht.

Maandag 6 Maart, in Stads Doelen, 's avonds 8¹/₂ uur.
HENRIETTE ROLAND HOLST—VAN DER SCHALK.
„Literatuur en Socialisme.”

2 en 3 Maart. Experimental-Abende. GUSTAV DÄHNE.
Schouwburgzaal Stads Doelen, aanvang 8 uur.

8 Maart. Opvoering van „Ghetto”.

ADVERTENTIËN.

Schouwburgzaal Stads Doelen.

DONNERSTAG 2 und FREITAG 3 MÄRZ,
Abends 8 Uhr,

Zwei grosse populäre
EXPERIMENTAL-ABENDE
für Damen und Herrn.

G. DÄHNE.

I) Elektrische Wellen und Strahlen. Elektrische Kraftversuche von Hertz, Tesla u. a. Elektrische Raumtelegraphie ohne Drahtleitung.

II) Spektral-Analyse, krumme Lichtstrahlen und die scheinbare Gestalt der Sonne.

Beide Abende f 2,—. Ein Abend f 1,50.

Studenten Beide Abende f 1,—.

„ Ein „ „ 0,75.

Karten zu bekommen in Buchhandlung J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot 33.

Reservirte Plätzen ab zu schreiben 2 und 3 März, Morgens 10—12 Uhr in Stads Doelen à 10 cents.